

[Ministeren for offentlige arbejder]

ringslyst netop disse steder for nye virksomheder, private såvel som offentlige, så skulle det være mærkeligt, om ikke stat, amt, kommuner og privat initiativ samt de pågældendes eget initiativ i fællesskab på 6-8 år skulle kunne løse disse problemer.

Hr. J. K. Hansen beskæftigede sig med, at der var en vis uoverensstemmelse mellem de 11 første punkter i min redegørelse og så det 12., og han talte om ført hånd og intern strid i regeringen. Hr. Dohrmann og andre ordførere var inde på det samme.

Jeg vil gerne sige, at der er ikke intern strid i regeringen om konklusionen. For det første er der enighed om redegørelsens første 11 punkter, men også punkt 12, konklusionen, er blevet til i samdrægtighed, således at jeg den dag, redegørelsen blev givet, kunne tale om, hvad jeg stadig hævder er et forment kompromis. Der er ingen strid, men der kan naturligvis være nuancer. Der er nuancer i vægtningen af de forskellige synspunkter, og det kan vel ikke undre, at der er det. Når der er 21 ministre, når der er 4 partier, og da det er et fremtidsrettet projekt og det er så umådelig svært at sige noget sikkert om fremtiden, så er det da ganske naturligt, at der må være nuancer med hensyn til, hvad man skal lægge mere vægt på i forhold til noget andet. Men værre er det altså ikke.

Hr. J. K. Hansen påpeger, at der er mangel på konsekvens – og det er ikke ulogisk, når han påpeger dette – at der er mangel på konsekvens i lovprisen af et projekt og dets gavnlighed og så alligevel en tøven med at gå i gang med dette projekt. Det er nok en rigtig iagttagelse, men dertil vil jeg sige, at sådan er det jo så tit her i livet. Meget vidt ført konsekvens kan – bortset fra at det tit kan føre til fanatisme – være farlig, men den er også svær at opnå, en sådan absolut konsekvens, fordi der altid er et både-og. Der er modgående hensyn, der skal afvejes over for hinanden. Derfor denne, vil jeg nok tillade mig at sige, kortvarige udskydelse af en endelig beslutning – for eller imod, det står åbent.

Denne udskydelse har et dobbelt formål. Den har et formål af økonomisk art. Her tænker jeg på den bedre økonomi i vort interner som vort eksterne regnskab, som er omtalt i punkt 12 i redegørelsen. Hr. Burgdorf havde naturligvis lagt mærke til det samme, og han forklarede, at der også var en

pædagogisk faktor. Det er jeg enig med ham i, bortset fra at jeg måske vil kalde den en psykologisk faktor. En ting kan være rigtig, men man kan alligevel gøre ret i at vente en kende med at føre den ud i livet, hvis man ikke har haft mulighed for – måske ikke været dygtig nok til – at vinde bred folkelig forståelse for dette projekt. Jo større det er i penge, men også i samfundsmæssig betydning, desto vigtigere er det, at der er blevet kommunikeret ud, således at en stor del af befolkningen, helst et klart flertal, finder, at det, de folkevalgte nu giver sig i lag med, virkelig har forståelse også hos dem. Det er en af årsagerne til, at vi må udskyde beslutningen.

En anden årsag er, at der rent faktisk er undersøgelser at foretage. De falder i to dele, dels tekniske, dels organisatorisk-økonomiske.

Vi har ikke – og det kan ikke være den nuværende trafikministers skyld i hvert fald – folketinget har ikke animeret til de undersøgelser, der har været sat i gang siden 1973, til at arbejde yderligere med tunnelloøsningen. Det bebrejder jeg ikke folketinget, det er bare en kendsgerning. Imidlertid er der i de sidste 10-12 år – i modsætning til, hvad der er forekommet på brobygningsområdet – sket en betydelig udvikling på tunnelbygningens område. Der er bygget mange nye tunneler, der er indhentet mange erfaringer, og en hel del tyder på, at med hensyn til tre forhold trænger en hel eller delvis tunnelloøsning sig på. Det drejer sig om hurtigheden ved at bygge tunneler, det drejer sig om prisbillighed i forhold til en højbro f.eks., og det drejer sig om det ikke mindst vigtige: sikkerheden for trafikens afvikling, uden at der er risiko for store ulykker eller katastrofer. Der er dér sket så betydelig en udvikling, at også teknikerne, som er nok så overbevist om den faste forbindelses lyksaligheder, måtte komme til det resultat, at inden vi sætter projektet i gang på den måde, som det er forudsat i loven af 1973, skylder vi hinanden og folketinget at få disse ting inddraget. Det er den tekniske side af undersøgelsen, der skal foregå.

Den anden del er den organisatorisk-økonomiske undersøgelse. Der er meget modstridende meninger om, hvordan en investering på en halv snes milliarder kroner vil påvirke den almindelige låntagning, som Danmark